

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris (Danske Klassikere)

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 106. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218344266224/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

Alt dette sker med samme Smag og naive Lethed, som da de kastede Konfetti og bedækkede Bulevardernes Trær med blaa, blegrode, gule Silkepapirsstrimler paa Karnevalsdagen, indtil den hele Stad lignede et Syn fra en anden Verden – en Have, hvis Grene tindrede og rødmede af Frugtblomster.

... Jeg husker en lille Pariserinde fra Karnevalsdagen. Hun var over sexten Aar og ikke fyldt sytten. Hun vilde være Skuespillerinde og gik paa Konservatoriet, var jomfruelig og fordærvet paa samme Tid. Jeg traf hende paa de store Bulevarde midt i Trængslen, Sol-skinnet og Konfettien, der dryssede ned over os som en gylden Regn. En ældre, koket og mere verdensbevandret Veninde, ligeledes Skuespillerinde, fulgte med hende, Veninden nynnede, løftede og sænkede Skuldrene i Takt, og naar hun vadede over Rendestenen, hivede hun med et uforbløffet Tag i begge Sider af Kjolen Slæbet til Vejrs, saa at man saa Strømpelæggen og anede, hvor nemt det gik for hende at klæde sig paa. Den lille havde den samme uforknytte Mine og gled med en let Ligeledthed gennem Trængslen; hvis en Mand kom en Smule for nær, vendte hun kun Ansigtet tilbage med en spøgende og ynkelig Tone: *«On me boucule!»* Og stadig uantastet, med ufordærvet Glæde bragte hun ved en nem Bevægelse sin krøllede Dragt i Orden. Jeg fulgte hende op ad Boulevard St. Michel, gennem Quartier Latin, til hendes Forældres Hus i Montrouge, og hun citerede Vers for mig af Musset og fortalte mig om sine Planer. Men uden for Luxembourghavens Gitter standsede vi en Stund og talte om Medici-Fontænen, der gemtes derinde i Haven, og som jeg – ved en anden Lejlighed – beskrev med dette Vers:

»En Afien, det mørkned i Luxembourghaven,
vore Hjerter var tyste som Natten og Graven.
Paa et Marmor saa vi en Bronze-Troid
vældig at lude sig over en Grotte,
hvori to Gudeborn, tankeløst blotte,
laa brudt af Sovn og forelsket Vold.»

Da jeg nævnte Fontænen, gjorde den sextenaarige, vordende Skuespillerinde med løftede Arme en Bevægelse bag over som for at eftergøre den legende, unge Kvindes flotte Attitude derinde i Marmorklippen. Uden Gran af Snærperi, med medfødt Naturlighed og Forstaaelse.